

[Viggo Starcke.]

Det vil sige, at som følge af medicin-taksten er et apotek i stand til at levere den på apoteket fremstillede medicin til en relativt billig pris, fordi apotekerens ikke kalkulerer sine virkelige udgifter ind i prisen. Men dette, at løfte et færdigt specialpræparat, som er indpakket fra fabrikken og alt, bare løfte det over disken, det tager apotekerens en meget høj pris for for at dække underskuddet for det, som han selv frembringer. Og så beskylder man medicinalfabrikkerne for at være dyrere og fremhæver apotekerne som billige uden at have fremlagt talmateriale! Det er ganske uanstændigt.

Professor Bonnevie nævner f. eks. et præparat som magnyltabletter, der fra det kontrollerede laboratorium koster 51 øre for 100 tabletter, medens apotekerens arbejde med at aftælle og emballere dem koster 24 øre; det bliver 75 øre tilsammen. Og så siger Professor Bonnevie:

„Men de sælges — hvad kommissionen fortier — for 2 kr. 5 øre plus glassets pris“, altså 1 kr. 30 øre ekstra, det er 173 pct. på selve salget. Og professor Bonnevie tilføjer: „selvom en del nok medgår til generalomkostningerne, hvilke kommissionen har glemt.“

Den tilsvarende fabrikkvare koster fra grossist 1 kr. 12 øre i indkøb, hvilket med 80 pct. avance giver nøjagtigt den samme udsalgspris. Fabrikkerne har i gennemsnit en nettofortjeneste på ca. 9 pct. inden beskattningen, og fabrikkerne anvender til deres videnskabelige forskning ca. 8 pct. Det beløb, som fabrikkerne anvender til videnskabelig forskning, udgør 4 mill. kr. om året, og for at bedømme størrelsen af dette beløb må man erindre, at staten til Aarhus Universitet yder 2,3 mill. kr., altså ca. halvdelen, og til Københavns universitet 12,5 mill. kr. og til seruminstitutet 3,6 mill. kr., således at det beløb, som medicinalfabrikkerne indsætter i forskningen, på 4 mill. kr. altså er et beløb af meget betydeligt format.

Nu har man gjort dette overfor apotekerens arbejde, at man har nedsat medicin-taksten, altså apotekernes takst for fremstilling af den apoteksfremstillede medicin, men kun for den apoteksfremstillede medi-

cin og ikke for de konkurrerende fabrikkers. Det vil sige, at salget af fabrikernes specialiteter i virkeligheden finansierer salget af den magistrelt ordinerede medicin fra apotekerne, eller, som professor Bonnevie udtrykker det: de har fået

„den magistrelt ordinerede medicin billiggjort, og skrønen om den dyre industrimedecin befæstet.“

Jeg vil gerne understrege, at professor Bonnevie er en mand af højeste videnskabelige standard og ikke er knyttet til nogen som helst medicinalfabrik.

Og så kommer klimaks af det hele, som jeg har lyst til at sige med hævet stemme, idet professor Bonnevie siger:

„Befolkningen og lægestanden føres administrativt bag lyset.“

Hvor tør man gennemføre en lov, for hvilken det gælder, at nogle af de højeste indenfor sagkundskaben som professoren i farmakologi og professoren i hygiejne vender sig så stærkt imod det grundlag, hvorpå den omstridte paragraf i loven bygger? Professor Bonnevie siger:

„Stordrift må frembyde både økonomiske og kvalitetsmæssige fordele. Vil man uanset dette — på letsindigt grundlag og uden at give industrien en fair chance fra administrationens side — prøve, om kommissionsflertallets uholdbare, men flittigt demagogisk benyttede forudsigelser holder, at der kan spares 8 mill. kr. ved at inddrage fabrikernes ældre, kun nogenlunde efterlignede specialiteter, vil det medføre så stort et tab både for fabrikker og tillige for apotekervæsenet — af hvis nettoindtægt, inklusive apotekerfondens, mindst $\frac{5}{6}$ hidrører fra de kun ekspederede industrivarer — at den øvrige medicin måtte fordyres tilsvarende.“

De medicinske specialiteter omfatter ca. $\frac{2}{5}$ af recepternes antal på et ekspederende apotek, men de omfatter ca. $\frac{3}{5}$ af receptvarernes samlede pris.

Ved behandlingen af den tidligere regerings lovforslag udtaler det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — sp. 1975 i folketings-tidenden for sidste samling — nogle bemærkninger om reklamens suggererende magt, som jeg tildels kan tilslutte mig. Men når det ærede medlem som et eksempel nævner det indtryk, man får, når man ankommer til Københavns banegård og ser reklamerne